

между Каравелова и Ботева, уреди събранието. Този път Хитовъ самъ дойде въ Букурещъ и председателствува заседанията (12 августъ 1875 година). Събранието взе едно единствено решение: да се вдигне незабавно възстание въ България.

Съгласно това решение, Хитовъ трѣбваше да мине Дунава и да поеме командата на възстаническитѣ войски, които щѣха да се образуватъ въ България. Когато бѣше вече даденъ знакътъ за възстание, Хитовъ направи отчаяни опити да премине тайно границата, но не сполучи. Въ това време възстанието вече пропадна. Тази несполука на Хитова, независеща, впрочемъ, отъ него, се схвана отъ дейцитѣ на революционната организация като измѣна на дѣлото. Тѣ почнаха да сипятъ хули върху войводата и почти скриха отъ него действията си по подготвянето на Априлското възстание.

Хитовъ бѣше твърде огорченъ отъ всичко това. Скоро, обаче, му се удаде случай да докаже, че иска и знае да се бори за свободата на своето поробено отечество. На 19 юний 1876 година избухна война между Сърбия и Турция. Хитовъ, както и Филипъ Тотю и Хр. Македонски, събра своя чета и взе най-дейно участие въ войната, като навлѣзе дълбоко въ България и се стремѣше да вдигне възстание. Българскитѣ войводи и доброволци целѣха, на първо мѣсто, разширяването на военнитѣ действия, за да се стигне по този начинъ до освобождението и на България. Но събитията така се развиха, че войната завърши твърде скоро и не твърде благоприятно за сѣрбитѣ, и надеждитѣ на Хитова останаха излѣгани. На всѣки случай, българскитѣ доброволци, начело съ своитѣ войводи, показаха примѣри на чудна храбростъ.

Презъ време на Освободителната руско-турска война на 1877/78 година Хитовъ, по признанието на рускитѣ командуващи лица по онова време, бѣше